

נעמי קוטלר ז"ל (1962-2019)

ז' בסיוון תשע"ט

10 יוני 2019

הספד לנעמי קוטלר

נעמי,

הלכת מאיתנו אתמול, בחג השבועות. יש משהו סימבולי בתאריך זה, שבו קוראים את מגילת רות, שאחת מגיבורותיה היא נעמי מבית לחם. נעמי השבה משדה מואב לבית לחם לאחר שאיבדה את אישה ושני בניה ונותרה ללא כלום אומרת לנשות בית לחם: "אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרא כי המר שדי לי מאוד". לא יכולתי אתמול שלא לחשוב על האנלוגיה המצמררת הזו בינך לבין נעמי ממגילת רות. חייך הקצרים, נעמי, קצרים מידי, היו רצופים כאב ואבדנים קשים. ובכל זאת נאבקת לחיות אותם והשתדלת כמיטב יכולתך לחיות אותם בטוב.

נעמי, הרשי לי להזכיר ברגע זה, למי שנאסף כאן ללוותך למנוחת עולם, דווקא את ימי הנועם והשמחה, בהם הכרתי אותך כבת לכיתת לפידים. בהחלט היו שמחות קטנות של יום חולין וגם אהבה אחת גדולה לריקוד. בשמחות הקטנות אני בעיקר זוכרת את אוסף המפיות שלך. אספת אותו במשך כמה שנים והיית תמיד גאה שיש לך את האוסף הכי גדול והכי יפה של מפיות בכיתת לפידים. שמרת אותו בתוך קופסת נעלים שאותה הטמנת במגירת הנעלים שבארונית הקטנה שהייתה לנו בחדר. אני זוכרת פרט זה בבירור כי כמובן הייתי יריבתך האדוקה לאוסף, וטענתי בקול שדווקא האוסף שלי הוא הגדול והמיוחד ביותר בכיתת לפידים.

אבל אם במפיות היו לך מתחרים, בריקוד ברור שהיית מלכה. גופך החטוב היה בנוי כגופן של רקדניות, והליכתך הזקופה הייתה כשל רקדנית, עד שלעיתים היה נדמה לי שאת צועדת כל הזמן על קצות האצבעות. נהנית מהתנועה וראו את זה. בדשאים בחוץ אני זוכרת אותך עושה גלגונים, עמידות ידיים וירידה לגשר והזקפות לעמידה חזרה, ומלא שפגאטים, שפגאט בנים ושפגאט בנות. כשרקדת מיד חיכת, חיוך מלא אושר. ראו שהריקוד הוא הבית האמיתי שלך.

אני זוכרת שיחה שלי איתך על ריקוד כשהיינו בתיכון, סיפרת לי על אהבתך למרתה גרהם, הרקדנית והכוריאוגרפית האמריקאית. אז, בסוף שנות השבעים של המאה העשרים, הייתה מרתה גרהם בת שמונים פלוס, והיא עדיין רקדה ועדיין כתבה והכוריאוגרפית לריקודים. ואת הערצת אותה. רצית להיות כמוה, להיות בבית של הגוף וריקוד לשנים ארוכות .

זה לא קרה, למרבה הצער, מה הסיבות שחיך הוסטו מהנתיב של הריקוד אל המחלה שפצעה את נפשך? אולי זרע הפורענות נזרע כבר בנפילה הארורה היא, לאחת מן המערות של בית גוברין, בטיול השנתי של כיתה ז', אולי, ואולי דברים שקרו מאוחר יותר. ואולי אין סיבה אחת מוגדרת. מרתה גרהם אמרה שריקוד הוא השפה הסודית של הנפש. וכשלא היה לך את הריקוד, אולי גם המעבר אל עמקי נפשך התערער ונסגר, נותרת ללא הבית האמיתי של נפשך, וללא השפה האמיתית של חיך. נעמי, במקום לאחל לך לנוח על משכבך בשלום אני אומרת לך לרקוד. רקדי, נעמי, רקדי.

באהבה מכל בנות ובני כיתה לפידיים.

ליאורה גולדמן (שטינבאום).

